

Nr 104.

*Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen angående livränta
åt Alida Maria Elisabet Eliasson; given Stockholms slott
den 25 februari 1916.*

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över sjöförsvarsärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen medgiva,

att Alida Maria Elisabet Eliasson må från allmänna indragningsstaten åtnjuta en årlig livränta å etthundraåttio kronor, att utgå från och med den 14 december 1914 på sätt och under de villkor i övrigt, som i förordningen om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, den 18 juni 1909 finnes stadgat.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott; och Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Dan. Broström.

Utdrag av protokollet över sjöförsvärsärenden, hållet inför Hans Maj:ts Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 25 februari 1916.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern HAMMARSKJÖLD,
 Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena WALLENBERG,
 Statsråden: HASSELROT,
 VON SYDOW,
 friherre BECK-FRUIS,
 STENBERG,
 LINNÉR,
 MÖRCKE,
 VENNERSTEN,
 WESTMAN,
 BROSTRÖM.

Härefter anförde departementschefen, statsrådet Broström:

*Ang. livränta
 åt A. M. E.
 Eliasson.*

Uti en till Kungl. Maj:ts ställd skrift av den 11 maj 1915 har Alida Maria Elisabet Eliasson anhållit, att hon, som genom lysning varit bunden till äktenskap med beväringssmannen nr F 38 207/12 Harry Bertrand Strandberg, måtte erhålla livränta i enlighet med nådiga förordningen den 18 juni 1909 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring; och har sökanden därvid åberopat, bland annat, att, innan bemälda Strandberg under augusti månad 1914 inkallades till krigstjänstgöring, dagen för sökandens och Strandbergs giftermål varit utsatt till den 20 september samma år; att tre oklandrade lysningar — den 5, 12 och 19 juli 1914 — såsom av en ansökningen bifogad lysningsattest framginge ägt rum, men att hinder för äktenskapets fullbordande uppstått genom Strandbergs inkallelse till krigstjänstgöring; att Strandberg, på sätt inhämtades av ett bilagt protokoll,

hållet vid sammanträde med fältskyllrätten å 1914 års kustflotta den 28 december 1914, den 13 i samma månad omkommit genom olyckshändelse (drunkning) under tjänstgöring å jagaren Magne, som vid tillfället legat förtöjd i Nynäshamn; att sökanden levde i mycket fattiga omständigheter och hade att försörja, utom sig själv, barn och en åldrig moder; samt att hon under senaste tiden varit sjuklig.

Marinförvaltningen har, efter verkställd utredning, den 9 december 1915 avgivit underdånigt utlåtande i detta ärende och därvid anført följande.

Sökanden hade haft två barn, nämligen dottern Rut Elisabet, född den 30 mars 1906, vilken avlidne Strandberg vid lysningens uttagande legitimerat såsom sitt och sökandens gemensamma barn, och sonen Harry Allan, född i fästom med Strandberg den 2 februari 1915. Enligt från riksförsäkringsanstalten inhämtat yttrande hade anstalten genom beslut den 8 april 1915 avslagit en av sökanden gjord anhållan om livränta för henne och sonen Harry Allan, vilken senare sedermera, enligt vad en av kyrkoherden i Örgryte församling av Göteborgs och Bohus län utfärdad attest utvisade, avlidit den 6 juli 1915. Däremot hade anstalten enligt samma yttrande efter förnyad utredning den 2 juli 1915 tillerkänt dottern Rut Elisabet en årlig livränta av 90 kronor att utgå från och med den 14 december 1914 till dess hon fyllt femton år. Då sökanden vid tiden för Strandbergs död icke vare sig varit vigd vid denne eller av domstol förklarad för hans äkta maka, kunde hon icke anses lagligen berättigad att komma i åtnjutande av den sökta livräntan. Strandbergs inkallande till krigstjänstgöring före den för vigseln bestämda tiden syntes emellertid hava varit den enda orsaken till vigselaktens uppskjutande. Vid sådant förhållande funne marinförvaltningen det obilligt, att sökanden skulle gå miste om livränta i följd av att äkten- skapet icke blivit genom vigsel fullbordat. Med överlämnande av handlingarna i ärendet hemställde marinförvaltningen därför, att Kungl. Maj:t täcktes föreslå riksdagen att tillerkänna sökanden en årlig livränta av 180 kronor, att utgå i enlighet med bestämmelserna i nådiga förordningen om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militär- tjänstgöring, den 18 juni 1909.

Sedermera har statskontoret den 18 januari 1916 avgivit underdånigt utlåtande i detta ärende och därvid — med framhållande att, enligt vad som av Kungl. Maj:ts dom den 14 november 1912 i mål mellan Anna Svensson och aktiebolaget Mölnbacka—Trysil framginge, sökanden ej vore lagligen berättigad till livränta — tillstyrkt bifall till marinförvaltningens förslag samt hemställt, att Kungl. Maj:t täcktes i proposition

föreslå riksdagen medgiva, att sökanden finge från allmänna indragningsstaten åtnjuta en årlig livränta å 180 kronor, att utgå från och med den 14 december 1914 på sätt och under de villkor i övrigt, som i förenämnda förordning funnes stadgat.

Av från Örgryte fattigvårdsstyrelse inhämtade upplysningar rörande sökanden framgår, att såväl sökanden som hennes moder leva i mycket fattiga omständigheter och båda åtnjuta understöd av fattigvården; att sökanden tidtals arbetar och då bidrager till moderns uppehälle; att sökanden är mycket sjuklig och för lungshot långa tider vårdats å olika sanatorier på bekostnad av Örgryte fattigvårdsstyrelse; samt att sökanden har ett minderårigt barn att försörja.

På grund av vad sålunda förekommit och då jag finner sökandens framställning synnerligen behjärtansvärd, hemställer jag, i likhet med marinförvaltningen och statskontoret, det täcktes Kungl. Maj:t föreslå riksdagen medgiva,

att Alida Maria Elisabet Eliasson må från allmänna indragningsstaten åtnjuta en årlig livränta å etthundraåttio kronor, att utgå från och med den 14 december 1914 på sätt och under de villkor i övrigt, som i förordningen om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, den 18 juni 1909 finnes stadgat.

Vad departementschefen sålunda hemställt täcktes Hans Maj:t Konungen, på tillstyrkan av statsrådets övriga ledamöter, bifalla; och skulle nådig proposition till riksdagen avlätas av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Gustaf Norblad.
